

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Historiae Ecclesiasticae Pars ...

Historiae Ecclesiasticae Pars Secvnda, Qva Continentvr Socratis Scolastici
Constantinopolitani lib. 7. Theodoriti Cyrensis episcopi lib. 5

Christopherson, John

[Köln], 1569

De vrbis Nisibis obsidione, & apostolica Iacobi Episcopi vita. Cap. XXX.

urn:nbn:de:hbz:466:1-12704

THEODOR. HISTOR.

De urbis Nisibis obsidione, & apostolica Iacobi
Episcopi vita. CAP. XXX.

Cum Saporex rex Persarum contra Romanos bellum gereret, Constantius, collecto exercitu, venit Antiochiam. Quo quidem tempore hostes erant profligati non exercitus Romani viribus, sed virtute Dei, quæ pij viri inter Romanos sanctè coluerunt. Victoriæ autè ratione ac modum hoc loco exponere decreui. Nisibis brbs, quam nonnulli Antiochiam Mygdoniæ appellant, in finibus, quibus Romanorum & Persarum terminatur imperium, posita est: cuius Episcopus, moderator, & dux fuit Iacobus, de quo supra mentio facta est. In isto clari gratiæ apostolicæ radii elucebant. Cuius admirabilia & multorū celebrata sermonibus miracula, quoniã in historia, quæ inscribitur Philotheus, complexus sum, ea rursus enumerare, vt superuacuum, sic alienum ab instituto arbitror. Itaque vnū duntaxat narrationis propositæ causa commemorabo. Urbem cui iste Episcopus præfuit, Romanorum ditioni subiectam, fortè Persarum exercitus obsidebat. Quam ad septuaginta dies obsessam, tametsi multas machinas mœnibus admouebat, & ea vndiq; variis bellicis tentabat instrumentis, atque adeo vallo & fossa circundabat, capere tamen omnino non potuit. Postea alueo fluuij p mediã urbem labentis, qui Mygdonius vocatur, satis longo interuallo supra urbem obstructo, & ripis ad ingentem altitudinem, vti impetū aquæ inhiberent, exaggeratis, vbi vider tantam aquæ copiam, vt de cætero aggerem inundaret, subito eam, velut machinam, in murum præcipiti cursu ferri permittit. Cuius impetus tam vehemens fuit, vt murus eum non potuerit sustinere, sed in alteram partem inclinatus, ad terrã ruerit. Eandem calamitatem altera muri pars, per quam erumpebat fluuius etiam passa est: quandoquidem, cum aquæ violentiã non posset ferre, disturbata concidit. Quod vbi vidit Saporex, spẽ cõcepit animo, se nullo negotio reliquã urbem expugnaturum. Atque ille quidem ideo quiescit, vt cœnosa aquæ inundatio arefceret, & flumen vado transiri posset. Postridie autem, vbi cum omnibus copiis urbi appropinquabat, expectabatque per dissectas muri partes in eam ingredi, tū

mū

murum vtrinque de integro ædificatum, tum laborem à se frustra susceptum videt. Nam diuinus ille vir, Iacobus, suæ præcationis virtute non solum militum, aliorumque incolarum confirmauit animos, verum etiã murum denuo extruxit, & machinis oppositis, hostes irruentes repulit. Quas res perfecit nõ accedendo ad mœnia, Sed intus in sacrosancto templo Deum præcibus enixè sollicitando. Sapores autem nõ modo ædificandi celeritate obstupescit, verum etiã visione quadã perterritus. Etenim vidit in ipso muro quendam regali planè vestitu amicum: cuius purpura & diadema mirè resplendebat. Quæ imperatorem Romanum esse suspicatus, minabatur illi mortem, qui nuntiarat eum minimè adesse. Qui cum constantè affirmaret, vera esse, quæ dixerat, & Constantium imperatorem esse Antiochiæ, intellexit cum visionis significationem; tum Deum pro Romanis (sic enim aiebat) bellum gerere. Itaque miser rem indignatus, telum cõiecit in aerem, non quod putabat Deum se posse ferire, quæ sciebat corporis expertem, sed quod imperum insaniam suam sustinere non potuit. Eodem tempore Ephraim, vir sanè admirabilis, & scriptor inter Syros facile excellentissimus, orat Iacobum vt conscendat mœnia, Barbaros conspicetur, & execrationis tela in eos coniciat. Cuius postulationi obsecutus sanctus vir, in quandam turrim ascendit. Ac cum videret ingentem eorum multitudinẽ, non aliud est illis imprecatus, quã vt Ciniphes ac culices in eos immitterentur, vti minutarum bestiarum morfu potentiam eius, qui ipsis Romanis auxilium tulerat, agnosceret. Qua re à Deo postulata, statim ciniphum & culicum examina tanquam nubes Persarum copiis circumfunduntur. Atque tum elephantorum proboscidas, quæ sunt instar fistulæ, tum equorum & aliorum iumentorum aures naresque compleuerunt. Qui cum bestiarum morsum ferre nõ possent, frena rumpere, sessores deiicere, & aciem disturbare coeperunt. Ac tandem relicto exercitu, fugiunt, quantum possunt. Itaque miserrimus ille rex, cum ex hac leui & clementi castigatione potentiam Dei, curam piorum gerentis, perspexisset, inde domum reuertitur, ex ea obsidione non victoriam, sed ignominiam consecutus.

De Antiocheno Concilio, & quæ illic contra sanctum Meletium statuta fuerunt. CAP. XXXI.